

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Donato Carrisi
LA RAGAZZA NELLA NEBBIA

Copyright © 2015 Donato Carrisi
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01811-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Noć mi te uzima

DONATO KARIZI

Preveo Ljubeta Babović

Beograd, 2016.

*Za Antonija.
Moga sina, moje sve.*

23. februar

Šezdeset dva dana posle nestanka

Noć u kojoj se sve zauvek promenilo započela je zvonjavom telefona. Poziv je stigao u dvadeset dva i dvadeset. Bio je to jedan ponedjeljak uveče, napolju je bilo osam stepeni ispod nule, a ledena magla gutala je sve. Flores je u to vreme uživao u prijatnoj toplini kreveta, pored svoje žene, i gledao na televiziji neki stari gangsterski film u crnobeloj tehnici. Sofija je već čvrsto spavala i izgleda da joj zvonjenje telefona nije smetalo. Nije čak primetila ni kada je njen muž ustao i obukao se.

Flores navuče postavljene pantalone, rolku i debelu jaknu, kako bi se što bolje suočio s prokletom maglom koja je, kako je izgledalo, progutala vasionu i spremala se da dopre do male bolnice u Avešotu, gde je punih četrdeset od svoje šezdeset dve godine obavljao dužnost psihijatra. Za sve to vreme retko se događalo da ga podigne iz kreveta zbog nekog hitnog slučaja, naročito policija. U toj alpskoj varošici, u kojoj je rođen i u kojoj je oduvek živeo, posle sumraka se skoro ništa nije dešavalo. Izgledalo je da su i kriminalci na toj geografskoj širini odlučili da se posvete trezvenom životu, što je podrazumevalo da se svake večeri uredno povlače u kuću.

Zato se Flores pitao zbog kojeg je razloga potrebno njegovo prisustvo u to tako neobično vreme.

Jedina informacija koju mu je policija dala putem telefona odnosila se na to da su zadržali nekog čoveka zbog saobraćajne nesreće. Ništa drugo.

Tog popodneva prestao je da pada sneg, ali se uveče hladnoća pojačala. Flores izađe iz kuće i tamo zateče nekakvu neprirodnu tišinu. Sve se zaustavilo, sve je bilo nepomično. Izgledalo je kao da je i vreme stalo. Psihijatar oseti nekakvu jezu koja nije imala nikakve veze sa spoljnom temperaturom, jer je dolazila iznutra, iz njega samog. Upali stari *sitroen* i sačeka nekoliko sekundi da se dizel-motor zagreje koliko je potrebno, pre nego što krene. Bio mu je potreban taj zvuk da razbije monotoniju neprijatne tišine.

Asfalt je bio zaleđen, ali ga je prevashodno magla primorala da vozi brzinom manjom od dvadeset kilometara na sat, obema rukama čvrsto stežući volan, leđa povijenih napred, dok mu je lice bilo na svega nekoliko centimetara od vetrobranskog stakla, jer je pokušavao da bolje razazna ivicu puta. Srećom, veoma je dobro poznavao tu deonicu, pa je bio u stanju da unapred privikne oči, znajući kuda treba da ide.

Kada je došao do raskrsnice, izabrao je pravac koji vodi ka centru varošice, a onda primeti nešto na beličastom snežnom pokrivaču. Nastavi dalje i oseti kao da je sve usporeno, baš kao u nekom snu. Iz dubine tog beličastog pokrivača pojavise se jaki, isprekidani odsjaji. Izgledalo je kao da mu dolaze u susret, umesto da on ide ka njima. Iz magle iskrсну jedna ljudska prilika. Pravila je čudne i široke pokrete rukama. Što se više postepeno približavala, Flores shvati da je reč o nekom policajcu koji je tu stajao s namerom da upozori vozače automobila koji prolaze da obrate pažnju. Psihijatar

prođe pored njega i njih dvojica kratko se pozdraviše. Shvati da su isprekidani odsjaji iza leđa policajca trepćuća, ali pre svega zadnja svetla neke tamne limuzine koja je završila u jarku, van puta.

Flores odmah zatim uđe u centar varošice. Bio je pust.

Žučkaste svetiljke javne rasvete izgledale su kao fatamorgana usred guste magle. Prođe kroz centar naselja i stiže do svog odredišta.

U maloj bolnici Avešota vladalo je neobično komešanje. Čim je Flores prešao preko praga, dođe mu u susret poručnik lokalne policije i Rebeka Majer, mlada žena na funkciji javnog tužioca, koja je u poslednje vreme postala veoma cenjena. Izgledala je zabrinuto. Dok je psihijatar svlačio debelu jaknu, ona ga obavesti o identitetu neočekivanog noćnog gosta. *Fogel*, prozbori samo tu jednu reč.

Kada je čuo kako izgovara to prezime, Flores shvati otkud tolika strepnja. Bila je to noć u kojoj se sve zauvek promenilo, ali on to još nije znao. Eto zašto nije baš dobro razumeo kakva je njegova uloga u svemu tome. „Šta bi, u stvari, tačno trebalo da uradim?“, upita.

„Lekari iz hitne pomoći kažu da je dobro. Ali izgleda da je u stanju rastrojstva, zbog šoka izazvanog saobraćajnom nesrećom.“

„Ali vi niste sigurni u to, zar ne?“

„Ne, reaguje kada je stimulisan. Ali ima nagle promene raspoloženja.“

„I ne seća se ničega u vezi sa onim što se dogodilo“, reče Flores, kada je i sam završio anamnezu.

„Seća se samog udesa. Ali nas interesuje ono što mu je prethodilo: svakako moramo da saznamo šta se večeras dogodilo.“

„Dakle, po vašem mišljenju, on se pretvara“, zaključio psihijatar.

„Bojim se da je tako. I sada vi ulazite u igru, doktore.“

„Šta se očekuje od mene, javni tužioče?“

„Nema dovoljno elemenata da ga optužimo, i on to zna; zato morate da mi kažete da li je u stanju da razume i da ima volju da saraduje.“

„A ako jeste, šta će mu se dogoditi?“

„Moći ću da sastavim optužnicu i pristupim službenom ispitanju, bez bojazni da će ga neki advokat u sudnici uzeti pod svoje, služeći se nekom glupom pravnom začkoljicom.“

„Ali... Rekli ste mi da saobraćajna nesreća nije prouzrokovala žrtve, zar ne? Dakle, zašto bi trebalo da bude optužen, izvinite?“

Majerova začuta za trenutak. „Shvatićete kada se nađe pred vama.“

Smestili su ga u njegovu ambulantu. Čim otvori vrata, Flores zapazi figuru čoveka koji sedi na jednoj od dve foteljice naspram pisaćeg stola zatrpanog papirima. Na sebi je imao tamni kaput od kašmira, leđa su mu bila povijena i izgledalo je kao da nije ni primetio da je neko ušao. Flores okači jaknu o čiviluk i protrlja ruke, još ukočene od hladnoće. „Dobro veče“, reče dok se upućivao ka radijatoru, da proveri da li je uključen. Bio je to, u stvari, samo izgovor da zauzme poziciju preko puta tog čoveka i uveri se u kakvom je stanju, ali pre svega da shvati smisao reči koje je izgovorila Majerova.

Fogel je ispod kaputa imao elegantnu odeću. Tamnoplavo odelo, kravata od svile sive boje sa cvetnim detaljima, žuta maramica u džepčiću sakoa, bela košulja i dugmad za manžetne od roze zlata ovalnog oblika. Samo što je delovao izgužvano, kao da tu odeću ima na sebi već nedeljama. Fogel za trenutak podiže glavu ka njemu i pogleda ga, ali ne odgovori na pozdrav. Zatim mu pogled pade na ruke položene u krilo.

Psihijatar se zapita kakva je to smešna igra sudbine koja ih je stavila jednog naspram drugog. „Jeste li dugo ovde?“, započe pitanjem.

„A vi?“

Flores se nasmeja na tu šalu, ali ovaj drugi ostade ozbiljan. „Četrdeset godina, manje-više“, odgovori. Soba je s vremenom bila ispunjena raznim predmetima i nameštajem, do te mere da je

delovala pretrpano. Psihijatar je bio svestan da nekome ko to posmatra spolja sve to može da deluje neskladno. „Vidite li ovaj stari kauč? Nasledio sam ga od mog profesora, dok sam pisači sto lično izabrao.“ Na stolu su bile uramljene fotografije njegovih ukućana.

Fogel uze jednu od njih i osmotri je, držeći je u rukama. Na njoj se nalazio Flores, okružen svojim brojnim potomstvom, jednog letnjeg dana kada su pravili roštilj u vrtu. „Lepa porodica“, prokomentarisala Fogel nekako nezainteresovano.

„Troje dece i jedanaestoro unučadi.“ Flores je bio emotivno veoma vezan za tu sliku.

Fogel vrati ram na svoje mesto i počeo da se osvrće okolo. Na zidovima su se, pored diplome, dobijenih zahvalnica i crteža koje su mu poklanjali unučići, nalazili i trofeji na koje je psihijatar bio najponosniji.

Bavio se sportskim ribolovom i u samoj ordinaciji napravio je pravu izložbu brojnih primeraka prepariranih riba.

„Kada mogu, ostavljam sve i odlazim na jezero ili planinski potok“, reče Flores. „Tako uspostavljam mir sa svetom.“ U jednom uglu prostorije nalazio se ormar sa štapovima za ribolov i kutija u kojoj su bile udice, mamci, najlonski konci za udicu i sve ostalo što je potrebno. Ta prostorija je s vremenom postala takva da uopšte nije podsećala na ordinaciju jednog psihijatra. Postala je njegova jazbina, samo njegovo mesto i osećao je nezadovoljstvo pri pomisli da će za neki mesec morati da ode u penziju, sve raščisti i odnese svoje stvari odatle.

Među tolikim pričama koje će ovi zidovi moći da ispričaju, sada je došla i ova o nepredviđenoj poseti jedne kasne zimske večeri.

„Još ne mogu da verujem da ste ovde“, priznade psihijatar, pomalo zbunjen. „Moja žena i ja gledali smo vas toliko puta na televiziji. Vi ste poznata ličnost.“

Ovaj svečano klimnu glavom. Izgledalo je da je stvarno u stanju rastrojstva, ili je možda samo bio odličan glumac.

„Jeste li sigurni da ste dobro?“

„Dobro sam“, potvrdi Fogel tihim glasom.

Flores se pomeri od radijatora i ode da sedne za pisaći sto, u fotelju koja je tokom svih ovih godina poprimila njegove oblike. „Imali ste sreće, znate li? Malopre sam prošao pored mesta nesreće: završili ste van puta, ali na pravoj strani. Jeste da je i jarak prilično dubok, ali s druge strane je prava provalija.“

„Magla“, reče gost.

„Da“, saglasi se Flores. „Magla da se smrznete, takva se ne viđa često. Bilo mi je potrebno dvadeset minuta da dođem od kuće dovide, a obično stignem za manje od deset minuta automobilom.“ Zatim nasloni oba lakt na naslone fotelje i duboko se zavalj. „Još se nismo upoznali: ja sam doktor Ogist Flores. Recite mi, kako smem da vas zovem? Specijalni agent ili gospodin Fogel?“

Izgledalo je kao da se čovek za trenutak zamislio. „Izaberite sami.“

„Mislim da policajac nikada ne gubi činove, pa čak i kada prestane da se bavi svojim poslom. Zato vi za mene ostajete specijalni agent Fogel.“

„Ako vam je tako draže...“

Po Floresovoj glavi motalo se na desetine pitanja, ali znao je da za početak mora da odabere ona prava. „Iskreno rečeno, nisam još očekivao da ću vas videti ovde, mislio sam da ste se vratili dole u grad posle onoga što se desilo. Zašto ste se vratili?“

Specijalni agent Fogel pređe rukom preko pantalona, kao da hoće da otrese nepostojeću prašinu. „Ne znam...“

Ne reče ništa više i Flores se zadovolji klimanjem glavom. „Razumem. Jeste li došli sami?“

„Da“, odgovori Fogel, a po izrazu njegovog lica moglo se naslutiti da nije dobro razumeo smisao pitanja. „Sâm sam“, uzvрати.

„Da li vaše prisustvo ovde možda ima veze s pričom o nestaloj devojci?“, usudi se da pita Flores. „Pošto mi se čini da, koliko se sećam, više nemate nikakva ovlašćenja u vezi s tim slučajem.“

Izgleda da je ta rečenica probudila nešto u čoveku, a Floresu se učini da je to povređen ponos, zato što ovaj ljutito uzvрати: „Može li se znati zašto me zadržavate? Šta policija hoće od mene? Zašto ne mogu da odem?“

Flores pokuša da upotrebi sve svoje poslovično strpljenje. „Specijalni agente Fogelu, vi ste noćas doživeli saobraćajnu nesreću.“

„To znam i sam“, odgovori ovaj besno.

„I bili ste sami u vozilu, je li tako?“

„To sam vam već rekao.“

Flores u međuvremenu otvori fioku pisaćeg stola, uze malo ogledalo i stavi ga pred Fogela, koji, kako izgleda, na to ne obrati pažnju. „I nije bilo nikakvih posledica. Nepovređeni ste.“

„Dobro sam, koliko puta ćete me to pitati?“

Psihijatar se naže ka njemu. „Onda mi nešto objasnite... Ako ste vi nepovređeni, kome pripada krv na vašoj odeći?“

Fogel najednom ostade bez reči. Bes nestade, a pogled mu pade na ogledalo koje je Flores stavio ispred njega.

Tek tada ih ugleda.

Male crvene mrlje na manžetnama bele košulje. Nekoliko većih na stomaku. Neke tamnije pomešale su se s bojom odela i kaputa, ali su se po njihovoj guščoj konzistenciji mogli naslutiti svetli krugovi. Izgledalo je kao da ih specijalni agent prvi put primećuje. Ali jedan deo njega znao je da su tu, Flores je to odmah shvatio. Zato što se Fogel nije previše začudio, niti je odmah tvrdio da ne zna razlog njihovog prisustva.

U njegovim očima pojavi se nova svetlost, a njegovo stanje rastrojstva poče da se razređuje, kao što se događa s maglom. Ali ona

koja se nadvijala nad okolinom, izvan prozora ordinacije, ostala je nepromenjena.

Noć u kojoj se sve zauvek promenilo tek je započela. Fogel pogleda Floresa pravo među zenice, odjednom potpuno trezven. „U pravu ste“, reče. „Mislim da moram da objasnim.“

25. decembar

Dva dana posle nestanka

Duž planinskih obronaka pružala se jelova šuma, kao regularna vojska koja se sprema da izvrši invaziju na dolinu. Dolina je bila dugačka i uska, kao neka stara brazgotina, a kroz njeno središte proticala je reka, jarkozelene boje, ponekad mirna, ponekad plahovita.

Avešot se nalazio baš tu, usred čitave te scene.

Alpska varošica, na svega nekoliko kilometara od granice. Kuće strmih krovova, crkva sa zvonikom, zgrada opštine, policijska stanica, mala bolnica. Školski kompleks, nekoliko barova i stadion za zimske sportove koji je imao ledenu ploču.

Šume, dolina, reka, varošica. I čudovišna mašina za iskopavanje rude, kao sramotna uvreda za prošlost i prirodu ovog mesta.

Bio je tu i restoran, malo izvan centra naselja, pored puta prvog reda.

Kroz staklena vrata videle su se ulica i benzinska pumpa. Na njima se isticala svetlosna reklama kojom se žele srećni praznici vozačima automobila koji tuda prolaze. Iz unutrašnjosti lokala, slova su se čitala obrnuto, pa je sve to izgledalo kao neka vrsta nerazumljivog hijeroglifa.

U restoranu – tridesetak stolova od plavog ultrapasa, nekoliko njih sakriveno u separeima pored samih zidova. Bili su svi postavljeni, ali je samo jedan bio zauzet. Onaj u samoj sredini lokala.

Specijalni agent Fogel sam je doručkovao jaja i dimljenju slaninu. Imao je na sebi odelo olovnosive boje s tamnozelenim prslukom i tamnoplavom kravatom i nije skinuo kaput od kašmira ni dok je jeo. Prava leđa i čvrst pogled na crnu beležnicu u kojoj je zapisivao beleške elegantnim srebrnim nalivperom, koje je za trenutak odlagao na sto, kako bi uzeo zalogaj hrane. Ponavljao je pokrete u tačno određenim intervalima, savesno poštujući neku vrstu unutrašnjeg ritma.

Postariji vlasnik nosio je kecelju uprljanu masnim mrljama, preko karirane crveno-crne šumarske košulje, s rukavima zasukanim do lakata. Izade iza šanka i priđe gostu s bokalom upravo pripremljene kafe. „Pomišljao sam da danas ne otvaram. Rekao sam sebi: ko će sada hteti da dođe ovde na dan Božića? Nasuprot tome, do pre nekoliko godina bilo je ovde mnogo turista, porodica s decom... Ali otkako su pronašli ono fluorescentno sranje, sve se promenilo.“ Čovek izgovori tu rečenicu kao da žali za nekim srećnim dalekim vremenima koja se više nikada neće vratiti.

Do pre neku godinu u Avešotu se odvijao spokojan i miran život. Ljudi su živeli od turizma i sitnih zanata. Ali jednog dana došao je neko sa strane i prorekao da se ispod ovih planina krije prilično veliko nalazište fluorita.

Zaista, pomisli Fogel, stari je bio u pravu: odonda se sve promenilo. Došla je jedna multinacionalna kompanija i kupila koncesije za zemljište iznad ležišta rude i obilato platila raznim vlasnicima. Mnogi su se obogatili preko noći. A oni koji nisu imali sreću da poseduju neki komad zemlje, odjednom su osiromašili, zato što su turisti nestali.

„Možda bi trebalo da se odlučim da prodam ovo mesto i da se povučem“, nastavi čovek. Onda, ljutito odmahujući glavom, napuni Fogelovu šolju do vrha kafom, mada mu ovaj nije to tražio.

„Kada sam vas video kako ulazite, pomislio sam da ste jedan od onih prodavaca koji povremeno pokušavaju da mi uvale svoje bezvredne proizvode. Onda sam shvatio... Ovde ste zbog devojčice, zar ne?“ Skoro neprimetnim pokretom glave pokaza na letak zakačen na zid pored ulaza.

Na njemu je bila prikazana fotografija nasmejane ridokose i pegave adolescentkinje. Ime – Ana Lu. I pitanje: „Da li ste me videli?“ Zatim dodat telefonski broj i nekoliko redova teksta.

Fogel primeti da starac pokušava da zaviri u crnu beležnicu, tako da je zatvori. Zatim odloži viljušku na tanjir. „Poznajete li je?“

„Poznajem tu porodicu. Dobri su ljudi.“ Čovek privuče sebi jednu od stolica koje su bile postavljene oko stola i sede naspram policajca. „Šta joj se, po vašem mišljenju, dogodilo?“

Fogel sklopi ruke ispod brade. Koliko puta mu je postavljeno to pitanje? Bila je to uvek ista priča. Svi su izgledali iskreno zabrinuti, ili su se trudili da tako izgledaju, ali je kod njih uvek bila vidljiva samo radoznalost. Bolesna, lažna, puka radoznalost. „Dvadeset četiri“, reče. Vlasnik restorana, izgleda, nije shvatio smisao odgovora, ali Fogel preduhitri svaku mogućnost zahteva za razjašnjenje. „Dvadeset četiri sata je vreme u kojem adolescenti koji su pobjegli od kuće u proseku uspevaju da izdrže s isključenim mobilnim telefonom. Zatim svakako moraju da pozovu nekog prijatelja ili da provere na internetu da li se priča o njima, i tako budu locirani. Većina ih se vraća kući otprilike posle četrdeset osam sati... Stoga, ako u međuvremenu ne dođu u neki gadan sukob ili se ne dogodi saobraćajni udes, može se reći da posle dva dana od nestanka postoji konkretna mogućnost da stvari dođu na svoje mesto.“

Čovek je za trenutak izgledao odsutno. „I šta se zatim događa?“

„Zatim obično zovu mene.“

Specijalni agent ustade, zavuče ruku u džep i spusti na sto dvadeseticu, da plati doručak. Zatim krenu ka izlazu, ali pre nego što je prešao prag, još jednom se okrenu ka vlasniku restorana. „Poslušajte moj savet: nemojte da prodate ovo mesto. Uskoro će ono opet biti puno sveta.“

Napolju je dan bio hladan, ali je nebo bilo vedro i sve je bilo okupano blistavim zimskim suncem. Ulicom bi povremeno prošao neki kamion i strujanje vazduha pomeralo je skute Fogelovog kaputa. Specijalni agent zastade sa obema rukama u džepu, na trgu naspram restorana, pored benzinske pumpe. Gledao je uvis.

Iza njegovih leđa pojavi se mladić koji je mogao imati tridesetak godina. I on je na sebi imao odelo, kravatu i crni kaput, ali ne od kašmira. Imao je svetlu kosu, začesljanu na stranu, i svetloplave oči. Lice dobrog momka. „Zdravo“, reče, ali njegov pozdrav ostade bez odgovora. „Ja sam agent Borgi“, ipak nastavi. „Rekli su mi da dođem po vas.“

Fogel ga ne udostoji ni trunke pažnje, nastavljajući uporno da gleda nebo.

„Brifing počinje za pola sata. Svi su tu, kao što ste zahtevali.“

Borgi se u tom trenutku naže napred i shvati da njegov pretpostavljeni, u stvari, posmatra nešto na nadstrešnici benzinske pumpe.

Bezbednosna kamera bila je usmerena u pravcu ulice.

Fogel se konačno okrenu ka njemu. „Ova ulica jedini je prilaz dolini, je li tako?“

Borgi nije imao potrebe da razmišlja. „Da, gospodine. Ne postoji drugi način da se ovde stigne ili ode odavde: u potpunosti preseca dolinu.“

„Dobro“, reče Fogel. „Onda me odvedite na drugi kraj.“

Specijalni agent se brzim korakom uputi ka tajanstvenoj limuzini kojom je ovaj drugi došao po njega. Borgi je za trenutak oklevao, pa onda krenu za njim.

Neki minut kasnije nađoše se iznad mosta koji je vodio u susednu dolinu. Mladi policajac čekao je ispred auta, parkiranog na ivici ulice, dok je Fogel, na nekoliko metara razdaljine, ponavljao scenu od malopre, ovog puta usredsređujući se na telekameru za kontrolu saobraćaja, šćućurenu na stubu pored kolovoza, dok su kola prolazila pored njega, a vozači pritiskali sirene u znak protesta. Međutim, Fogel se nije mnogo uzbuđivao zbog toga i nastavljao je da hladnokrvno radi ono što je započeo. Šta god da je to bilo, za Borgija je situacija bila ne samo nerazumljiva već i paradoksalna.

Kada je završio gledanje u kameru, specijalni agent vrati se prema kolima. „Hajdemo kod roditelja devojčice“, reče i uđe u automobil, ne čekajući Borgijev odgovor, dok ovaj pogleda na sat i strpljivo ponovo sede na mesto vozača.

„Ana Lu nikada nije pravila probleme“, potvrdi Marija Kastner uverljivo. Majka devojčice bila je sićušna ženica, koja je, međutim, zračila posebnom snagom. Sedela je na kauču pored muža, snažnog čoveka, ali bezazlenog izraza, u dnevnoj sobi male vile na dva sprata u kojoj su živeli. Njih dvoje su još na sebi imali pidžame i kućne haljine i držali su se za ruke.

Osećao se sladunjav miris kuvanog jela i osveživača prostorija. Fogel to nije podnosio. Specijalni agent sedeo je na fotelji, Borgi na stolici malo podalje. Između njih i bračnog para nalazio se stočić na kojem su bile šoljice kafe koja se već ohladila, pošto, izgleda, niko nije imao nameru da je pije.

U sobi je bila i okićena božićna jelka, ispod koje se dvoje blizanaca od sedam godina igralo s tek raspakovanim poklonima.

Jedan paket s lepom crvenom ukrasnom trakom bio je još ne-
dirnut.

Žena za trenutak presrete Fogelov pogled. „Želeli smo da de-
čaci ipak proslave Hristovo rođenje, između ostalog i kako bismo
im odvratili pažnju od ove situacije“, pravdala se ona.

Situaciju je predstavljalo to što je njihova starija sestra, koja ima
šesnaest godina, jedino žensko dete, nestala pre skoro dva dana.
Izašla je iz kuće jednog zimskog popodneva, oko sedamnaest sati,
krenula na sastanak u crkvi, udaljenoj svega nekoliko stotina metara.

Tamo nikada nije stigla.

Ana Lu prešla je kratak put kroz stambenu četvrt u kojoj su sve
kuće jednake – bile su to male porodične vile s vrtom – i gde se
sve komšije oduvek poznaju.

Ali niko ništa nije ni video ni čuo.

Uzbuna je podignuta oko devetnaest sati, kada je njena majka
videla da se nije vratila kući i uzaludno ju je zvala na mobilni tele-
fon, koji je bio isključen. Bila su to dva duga sata u kojima je moglo
svašta da se dogodi. Potraga je trajala čitave noći, ali je zdrav ra-
zum savetovao da se prekine i nastavi kada se razdani. Osim toga,
lokalna policija nije imala na raspolaganju sredstva za potragu na
čitavoj teritoriji.

U tom trenutku nisu postojale pretpostavke o motivima ne-
stanka.

Fogel nastavi da ćutke posmatra to dvoje roditelja s podočnja-
cima od nesanice, koji će u narednim nedeljama brzo ostariti, ali
na kojima je već u tom trenutku sve to počelo da ostavlja trag.

„Naša kćerka uvek je bila odgovorna, još od malih nogu“, na-
stavi žena. „Ne znam kako da kažem... ali nikada nismo morali da
brinemo o njoj: rasla je sama. Pomaže u kući, brine o braći. Na-
stavnici u školi zadovoljni su njom. Nedavno je počela da predaje
veronauku u našem bratstvu.“